

EL FLUVIA

SURTIRÀ CADA DIMECRES

PREUS

Un número 5 céntims
 Un any de subscripció. 2'50 Ptes.

PERA SUSCRIPCIONS Y DEMÉS

CARRER DE SANT ESTEVE, 29.

EXPLICANT

ALS TIMORATS.

Hi ha algunes persones tant desco-
 nixedores de lo qu' es y representa nos-
 tra campanya periodística, que ab tot
 y ser molt savis en altres materies, ens
 critiquen el nostre treball d' atach contra
 un dels tants enemichs de la causa de
 Catalunya y de casa nostra. Tota la
 força de les seves rahons está en que ab
 EL FLUVIA hem vingut á fer obra *ne-*
gativa. ¿Que volen dir ab aixó aquets ti-
 morats y aprensius senyors? ¿Tal volta,
 que desconeixen la realitat de les coses?
 Aquest es l' efecte que á mí m' han fet
 semblants afirmacions.

Es de sentit práctic y comú que un
 home qualsevol, quan se proposa explo-
 tar una extensió de terreno, lo primer
 que fá es esbrossarlo, ó siga treure
 les males herbes que no fan més que es-
 terilisar la terra, xutclantne les substan-
 cies nutritives y no donant cap rendi-
 ment. Una volta fet aixó, procura rotu-
 rarlo, llaurarlo y acondicionarlo pera
 el conréu y tot seguit hi sembra la bona
 llevor. Per manera que 'l bon pagès, lo
 primer que fá pera conrear un camp,
 es una obra *negativa* y al sembrar co-
 mensa l' obra *positiva*.

Aquest exemple 'ns diu lo que ha de
 fer EL FLUVIA en nostre ciutat y co-
 marca. Uns quants joves, lliures de tota
 classe de prejudicis y compromisos dintre
 l' ample camp catalanista, al comensar

la nostre campanya periodística, ens
 hem trovat de bones á primeres ab al-
 guna planta (per sort molt contada) no
 sols estéril, sinó en gran manera perju-
 dicial al catalanisme de nostre terra.
 Contra aquesta planta de *falsa doctrina*
nacionalista, han sigut dirigits, nostres
 primes cops, y si han sigut fructuosos
 y ben dirigits, ó no, el públich ja ho té ju-
 dicat. Si els cops contra les doctrines,
 alguna vegada han ferit á certes perso-
 nes, ha sigut com á conseqüencia de ser
 y figurar dites persones com á sostenedo-
 res de les doctrines combatudes; en lo
 que no hi tenim cap culpa. En tot lo pos-
 sible els atáchs de EL FLUVIA s' han con-
 cretat y 's concretarán contra les doc-
 trines sostenidores d' un estat de coses
 perturbador; y fugirá de tota mena de
 atáchs á tota classe de centres polítichs,
 socials y relligiosos, puig creyém que
 en tots ells hi ha bons catalans y nacio-
 nalistes que son y pensen com nosaltres.

Si en algún escrit ha aparegut ó apa-
 reix algún concepte despectiu per un
 determinat *Centre polítich*, jamay s' en-
 tenga contra dels seus individus, sinó
 solzament contra els que l' han com-
 promés miserablement fentlo marxar
 per camins extraviats, y molt perjudi-
 cials á la causa del Nacionalisme que 'l
 referit centre diu que defensa.

La certesa de que aquesta tolerancia
 ab tots els partits y classes será portada
 fins als límits de la més exquisida pru-
 dencia, la tenim dintre del mateix cos
 de nostre heterogéna redacció ahont hi
 figuren tots els partits y classes socials

Joseph Cortés y Puigdeva

de nostre comarca y ciutat, als qu' ens uneix un sol llás, qu' es l' amor á Catalunya y á tot lo bó de casa nostre.

Com que tots els redactors de EL FLUVIA estém convensuts dels fracassos que han portat al catalanisme de nostre terra certs exclussivismes y exageracions, no hem afillat á nostre publicació dintre cap partit polítich, y per més que la nostre afinitat será ab la "Lliga Regionalista d' Olot", aquesta convergencia d' ideals, no suposa compromís de cap classe y si, sols certa preferencia en quan que la "Lliga" te una política més ample, tolerant y molt més expansiva que 'ls demés centres catalanistes.

Dites aquestes paraules á certs aprensius, plens de por per certs procediments, fins quan aquestos se fan imprecedibles y necessaris, esperém dintre de poch temps deixar esbrossat el nostre camp, per comensar d' un modo definitiu y sense entrebanchs l' obra positiva ó de sembrar la bona llevor del bon nacionalisme en nostre terra.

JOAQUIM VAYREDA Y AULET.

À NA DEIXONSES

¡Salve! Sultana de la Gabia, ¡Salve!
no vull pas ferte ma escullida encare;
cura escoltarme, que 't faré alguns versos
estrafalaris.

Trista Matrona, que fa temps ensenyas
unes doctrines, que no van á la hora,
ves ab cuydado, car pot ser tindries
una mort prompte.

Els intel·lectes, que favor te prestin,
deuhen ser homes, que no badin gaire;
y ara com ara tenen massa feina
els que 't envolten.

Deixa que 'ls metjes als malalts visitin,
bones receptes fent á totes hores:
si les erressin ¡quants pobres irien
al Cementiri!

Deixa s' enlairin en el Cel puríssim
els qui esculptures deuhen fer devotes,
pera inspirarnos la virtut divina...
y fer pessétes.

Car si no fossin dels qui á Déu veneren,
si no 'ls inspira la vera art dels angels,
host corrompuda del jovént Iarien
ses esculptures.

Deix que meditin tots els que dibuixos
donen al públich; puig si Deu no 'ls guía
tan sols *cereno* donarán als joves,
que s' hi entretinguin.

Si Catalunya n' es la teva mare
no la disfressis ab una careta
car may els homes que com fills l' adoren
t' ho permetrien.

Vaja, beneita, ¿no t' en dones pena
de fé el payasso, pretenint guanyarnos,
com si nosaltres borrequets siguessim?...
¡me caso en Ronda!

Mira que, boija, ni á Deu estimes;
car no l' estima, qui á nombrarlo 's nega.
donchs tes quartilles poden dirse atees.

¿No 't fa vergonya?...
Qui fa cultura deu tenir cultura
que vol di estudi y ensenyansa vera
que 'ns perfecciona, y els talents del home
fa brillantíssims.

¿Qui son els cultes que 'l saber ensenyen
en tos articles que 'n dirém de fondo?...
Vaja que 's desin y á la escola aprenguin
lo que no saben.

Y la cultura que vol dir *belleza*
en el llenguatge, com els llibres diuhen,
no la veig gaire resplandi en les planés
de la Revista.

Menys la *fnura* de les dones cultes
brilla en tes formes, quan als bons mossegues
ab els dicteris, que lleugera els dones.

¡Oh hipocresia!
Moltes més coses tinc al pap per dirte;
més el respecte, que l' honor m' imposa;
fa que 'm detingui tant amics quedantnos:
¡no 't reventessis!

JOSEPH FONTCLARA.

LO QUE HAURÉM

DE TRACTAR

Ab certa frisansa esperavem la *Revista Olotina* del día 8, puig voliem trovar en ella la materia pe 'l nostre obligat article. Més no fou poca la nostre sorpresa, quan vegerem que en ella no hi havia materia grave censurable en lo que fá referencia al *nacionalisme* que tan mal parat havia quedat fins avuy en les seves pecadores mans. Certament que havém lograt en poch temps, molt més de lo que nosaltres podiem pensar

ni prométrems, per més que ab aixó hagin quedat en molt mala situació els que l'havien pres per guia y *mentor* del *nacionalisme* dins nostre ciutat.

De tots modos, ens plau aquesta retirada que no deixa de ser un gran bé, puig facilitarà fora mida la obra de implantació dels nostres ideals.

Be es veritat que en l'ardor juvenil y de primera volada, nosaltres ens havíem fet la il·lusió de que veníem ab nostre periódich á convencer als nostres mateixos adversaris per medi d'una polèmica ó discussió, apassionada si 's vol, més sostinguda sempre ab enteresa y sinceritat. Nosaltres també erem dels qui creyem fins avuy, que molts dels ideals que 's sostenien públicament en la premsa, podien ser equivocats, més jamay sostinguts ab segons fins, y per lo mateix creyem conseqüent y l·legítima la lluyta per l'idea respectiu, que al fi y al cap havia de portarnos la desitjada llum.

Més al veure que aquells homes intel·lectuals y que volien portarnos el resplandor del progrés, de la cultura, de la tolerancia, del verdader nacionalisme, y no sé quantes coses més, tantost ha aparegut qui ha discutit ó posat en dupte el seu progrés, la seva cultura y l' seu nacionalisme, s' han fet fonedissos y han fugit d' estudi, d' una manera la més vulgar, realment hem judicat molt pobrement d' unes tals *llumaneres*, y fins havém pensat d'ells lo que pot pensar qual·sevol que tingui un poch de judici.

Apagats donchs totes aquelles llums y aquells focs follets, tota la tasca que esperém empendre será de tractar y recullir sens apassionament y ab el major seny possible, alguns errors y falses orientacions de nombres passats de *Revista Olotina*, puig d'aquest modo esperém hi veurán clar molts dels nostres conciudadans, que seguint la que creyen verdadera llum, s' han quedat avuy completament á les fosques.

T.

A la Mare de Deu de la font de la Salut.

PER L' ALBUM DEL SANTUARI.

Les senzilles y belles marguerides
quan ne réven del sol llúm y calor,
se baden totes ben amorosides
y'l cor li ensenyen, qu'es com ell tot d'or.

Y el sol eis hi abóca á bells ruxats
demunt dels prats hont elles s' estenien,
sos ratxs, que jay!, aviat s' en son anats,
y elles moren allá hont poch ans nexien.

Vos, senyoña, el sol sembléu,
nosaltres les marguerides,
més les flors que vos vadéu,
no son may enmusteides.

JOSEPH M.ª CAPDEVILA

L' HOME DE LA XARINGA

Hi havia un home terrible, valent, que no reclusava devant de cap perill, y duya una xaringa pera xaringar al poble, y xaringava á tort y á dret, empipant á tothom, sense mirár que 'l liquit verinós que escampava feya mal á molta gent, sobre tot als joves que no podien resistir com els vells.

Pero la maynada fadigada de tantes xaringades, determiná pararli una llorella al home valent. En efecte, construí una galleda modernista, es dir tan llarga com l' home, la omplí de aygua, la tapá ab brochs y fulles, hi posá una mica de terra seca per sobre y la colocá en un lloch per hon solía passar el famós xaringayre. Realment, l' home terrible hi caygué tan llarch com Deu l' havia fet.

Passats uns quants dies hi anaren á veure que havia succehit ab l' home invencible, y... Oh!!! desilusió inexplicable!!! l' home, la xaringa, les botes de montar, la casaca, el barret, en fi, tot ell y lo que duya á sobre, era cartró fusta, aygua cuyt, guix mort y pega grega: una galleda plena de pastetes.

GUILLÉM DE COLLTORT.

